

[Indenrigs- og boligministeren.]

som foreligger for mig, er i alt fald lønvil-kårene fra 1947 bragt i overensstemmelse med de vilkår, som gælder for kommunalt ansatte sygeplejersker ved vore sygehuse, dels således at afdelingssygeplejerskers løn-satser er gældende for hjemmesygeplejersker i købstæder og større bymæssige bebyggelser, dels således at sygeplejeassistenternes løn-satser er gældende for hjemmesygeplejersker i de egentlige landkommuner. Dermed er der skabt en ordning, der i alt fald må fore-komme begrundet, når henses til uddan-nelsen. Hvorvidt der også er skabt en lønramme, som svarer til sådanne syge-plejerskers særlige vilkår, er jeg ikke sag-kyndig nok til at turde udtale mig om. Det må være det udvalg, som det ærede medlem nævnte, og som blev nedsat i 1947 og har arbejdet med dette problem, der først og fremmest skal udtale sig om, hvorvidt der i sygeplejerskernes arbejdsforhold er begrundelse for en anden lønmæssig frem-gangsmåde, end der hidtil er fulgt.

Hvad derefter angår spørgsmålet om pensionsforholdene, vil jeg gerne sige, at jeg er fuldstændig klar over, at hjem-me-sygeplejerskernes pensionsforhold er det vanskeligste punkt i bestræbelserne for at tilvejebringe en fuldstændig tilfredsstil-lende ordning af hjemmesygeplejen.

Jeg må tilstå, at det også har overrasket mig, at dette udvalgsarbejde har trukket så længe ud, men da det nu altså har været så længe, vil jeg sige, at det er pensions-forholdene, der har været det problem, som har forhindret arbejdet i at kunne krones med et godt resultat. En del af de udgifter, som udvalget har haft, går til den assi-stance, udvalget skal have, ikke mindst ved de beregninger, der skal foretages vedrørende pensionsproblemet, og det for-holder sig her således efter en aktuarmæs-sig opgørelse, at der ved udgangen af 1947 skulle bruges ca. 6,7 mill. kr. til at sikre, at de hjemmesygeplejersker, der pensionerer sig selv, i pensionskassen kunne opnå den samme pension som tjeneste-mændene, altså en eengangsudgift på 6,7 mill. kr. Hertil kommer yderligere til at dække reguleringstillæggene en årlig ud-gift på 650 000 kr. Der har været ført talrige forhandlinger også med finansmi-nisteriet, og det ærede medlem vil sikkert forstå, at betænkelighederne i de økonomiske ministerier er velbegrundet, når det drejer sig om en så betydelig forøgelse af statens pensionsforpligtelser. I 1938—39 forhand-lede man sidste gang om statstilskud til pensionskassen, men den daværende re-

gering mente af hensyn til konsekvenserne ikke, at staten kunne påtage sig at støtte pensionskassen.

Jeg tror, jeg kan love det ærede medlem, at udvalgsarbejdet kan afsluttes, således at vi kan forelægge et lovforslag senest i næste rigsdagssamling, og jeg beder det ærede med-lem forstå, at jeg, indtil den betænkning, som udvalget arbejder med, er afgivet, venter med at tage standpunkt i pensions sagen.

Bodil Koch: Jeg takker ministeren for det elskværdige svar. Jeg kunne forsåvidt have ønsket et lidt mere positivt svar. Jeg er ganske klar over, at det økonomiske er et vanskeligt problem. Ministeren udtalte sin forbavselse over, at udvalget havde siddet så længe, og jeg må sige, at da jeg prøvede på at sætte mig ind i sagen, blev jeg for-bløffet over, hvor store summer der skal til for at løse et spørgsmål, der ikke drejer sig om så forfærdelig mange menneskers vilkår, men jeg vil meget håbe, at det i forbindelse med den rationalisering af hjemmesyge-plejen, som udvalget arbejder med, vir-kelig må kunne lykkes at få denne pensions-sag i orden, fordi det er en så stor uretfær-dighed overfor mennesker at give denne lille gruppe på godt og vel 1 000 sygeplejer-sker af de 20 000, der er i funktion, ganske ændre økonomiske vilkår end de andre, og jeg vil ønske, at ministeren ikke alene vil give tilsagn om, når betænkningen foreligger, da at ville gå i gang med problemet, men at ministeren vil foranledige, at udvalgsarbej-det gøres færdigt, for det turde dog være på tide.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møl-ler): Jeg vil gerne her give det ærede medlem det tilsagn, efter at jeg nu er blevet gjort op-mærksom på denne sag, især på den lange periode, hvori den har ligget i ministeriet, at jeg skal gøre, hvad jeg kan for at få be-tænkningen afgivet. Men jeg synes ikke, det ville være klogt eller rigtigt på dette tids-punkt at tage stilling til, hvad der skal stå i denne betænkning, og hvilke forslag de sag-kyndige bør komme med. Derfor har jeg altså ikke kunnet strække mig videre med mit svar, end tilfældet har været.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørge-tiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg an-gående forslag til lov om ændringer i bygge-støttelovgivningen (vedrørende hovedstadsom-rådet).